

PsittaScene Autumn/hösten 2014
Översättning Lars Persson/Maria Rogstadius
www.parrots.org
sweden@worldparrottrust.org

INNEHÅLL

- 2 Från redaktören - *Desi Milpacher*
- 3 Kakaduor i kris - *Västra Australiens sotkakaduor*
- 8 Baloos äventyr - *Större soldataror i Costa Rica*
- 10 Ett liv i bilder - *En hyllning till Luiz Claudio Marigo*
- 13 En lång färd - *Den grå jakon Patience återvänder till Afrika*
- 15 Bananas, Överlevaren - *Framgångsrik räddning av en vild unge*
- 18 Dvärgpapegojor i storstaden - *Papegojor som frodas i urbana områden*
- 20 Sidor om sällskapsfåglar - *Varför det är klokt att adoptera*
- 22 PsittaNytt - *Papegojnyheter och händelser, WPT-kontakter*
- 24 Papegojor i det vilda - *Hyacintaror*

Från redaktören

Det är med glädje och förväntan som jag antagit rollen som redaktör för *PsittaScene*, World Parrot Trusts ansedda kvartssekelgamla publikation. Jag sitter här och skriver detta och reflekterar över den anmärkningsvärda resa som fört mig från att ha varit volontär till redaktör för denna WPT-publikation. Det är en resa som förvånar, inspirerar och lätt förskräcker och en resa som jag i sanning inte gjort ensam. En motiverad och talangfull grupp arbetar för WPT och papegojorna, en grupp som består av personer som drivs av sitt engagemang och sin passion för papegojfåglar av alla storlekar, former och färger. Det är en ära för mig och ett nöje att fortsätta mitt arbete med dem.

Jag måste lyfta på hatten för mina *PsittaScene*-kolleger, Michelle och Karen, för deras envetna arbete samt etiska och kreativa förmåga och för den tidigare redaktören Joanna Eckles, vars ledning och goda humör var fundamentalt för våra spirande ansträngningar. Att hoppa direkt in i publiceringsgruppen har aldrig varit så roligt som nu. Vårt mål med vår ärade tidskrift är att fortsätta att leverera till dig, våra lojala supportere, samma fascinerande, upplyftande och inspirerande historier som vi förmedlat år efter år. Vi

kommer att delge er den goda, den dåliga och alltid fullständigt osminkade sanningen om vårt arbete och vad som händer med papegojorna i världen. Vi kommer också att lyssna noga på dig, våra vänner, och om dina erfarenheter och bekymmer om papegojor.

Att börja med en "luddig och dunig" redaktör (i analogi med papegojor) ger dig också möjligheten att försöka med nya och luddiga och duniga saker i vår tidskrift och vi kommer glatt fram med idéer för att alla ska känna sig engagerade och informerade. Det sägs att variation är livets krydda och till en början har vi i detta nummer upplyftande historier om hur papegojor kunde räddas i Afrika och Costa Rica, ett betydande arbete om sotkakaduor i Australien, en underbar tribut till en känd naturfotograf, adoption av sällskapsfåglar och om dvärgpapegojor som slagit sig ner i en amerikansk stad...

Så jag slutar nu mitt brev, det första av många hoppas jag under kommande år. Och jag hoppar in i det okända med mina WPT-kolleger och vänner med en känsla av välbehag inför redaktörskapet.

Desi Milpacher - Redaktör

FRANSIDAN Kortnäbbad sotkakadua (*Calyptorhynchus latirostris*) i Tamala Park (Mindarie, Perth, Western Australia.) Se *Kakaduor i kris*, sidan 4. © Georgina Steytler
BAKSIDAN Ett par hyacintaror (*Anodorhynchus hyacinthinus*) i ett spektakulärt "Pink Trumpet Tree" (*Tabebuia impetiginosa*) i Pantanal i Brasilien. © Luiz Claudio Marigo

Kakaduor i kris

AV JESS LEE

Western Australia är hemmet för endemiska arter, växter, däggdjur och fåglar. Av fåglarna finns sex papegojor och tre olika sotkakaduor, nämligen kortnäbbad (Carnabys), långnäbbad (Baudins) och rödstjärtad sotkakadua ("Forest Red-tailed"). Alla tre har minskande populationer.

BirdLife Australia: Programmet för hotade sotkakaduor

AV DE KORTNÄBBADE, DE LÅNGNÄBBADE OCH DE RÖDSTJÄRTADE SOTKAKADUORNA är det de kortnäbbade som främst kan ses av allmänheten då flockar av dessa ofta kan ses över Perth och omkringliggande förorter under den period då de icke häckar. Jag hör ofta deras distinkta klagande "wy-lah" då de långsamt flaxar förbi mitt hus.

Den har blivit den mest ikoniska av västra Australiens sotkakaduor och anses vara en "flaggskeppsart". Då deras häckningsssäsong närmar sig lämnar fågelflockarna staden och flyger inåt landet mot ett område där de främst odlar vete och där de har sina bon i torr skogsmark med eukalyptus.

De andra arterna har en lägre profil eftersom de inte tyr sig till städerna och de kallas ofta "forest black cockatoos", skogskakaduor, eftersom de föredrar att häcka och skaffa föda i fuktiga skogar längre söderut där färre människor kan se dem.

Varför behöver vi agera?

Flockarna med kortnäbbade som flyger över mitt hem är inte så stora som de en gång var och det är samma situation med de andra. Samtliga populationer är i minskning eftersom habitaterna som de har att tillgå för häckning, föda och vila är förändrade och störda. Situationen är mycket värre än vi inser eftersom fåglarna lever länge. Om de lever i många år utan att kunna föröka sig så betyder det att få unga fåglar ökar populationen och det ger ett falskt intryck som kan leda en del att tro att populationerna mår bra.

Emellertid när de gamla fåglarna dör finns det inte unga fåglar som kan ersätta dem och slutligen kraschar hela populationen. Och det kan hända när som helst.

Projektet jag arbetar inom är *BirdLife Australias* "Threatened Black Cockatoo Program" (fritt översatt: programmet för hotade sotkakaduor) som syftar till att bevara fåglarna och bromsa deras minskning genom att ta upp de saker som hotar deras överlevnad.

BILDTEXTER:

Ovan till vänster: Hane av långnäbbad sotkakadua (Baudins) som livnär sig på Marri-frön (*Corymbia calophylla*)

Ovan till höger: kortnäbbs-hona i tillverkat hålrum

Nedan till vänster: kortnäbbs-unge i bo

Bakgrund: frivilliga som hjälper till med undersökningar under 2014 "Great Cocky Count" (fritt översatt: den stora kakaduaräkningen)

Bevarandestatus hos Western Australias sotkakaduor

Utmaningen idag är att både kortnäbbad sotkakadua (Carnabys; *Calyptorhynchus latirostris*) och den långnäbbade (Baudins; *Calyptorhynchus baudinii*), båda kallade vitstjärtade, listas som hotade ('endangered'), medan "Forest Red-tailed Black Cockatoo", som är en underart till den mera vitt spridda rödstjärtade sotkakaduan "Red-tailed Black Cockatoo" (*Calyptorhynchus banksii naso*), listas som sårbar ('vulnerable'). Om vi ser det ur nationellt perspektiv är dekortnäbbade hotade ("endangered"), medan den långnäbbade och "Forest Red-tailed Black Cockatoos" är sårbara ('vulnerable'). IUCN klassificerar de kortnäbbade och de långnäbbade som att vara av mindre bekymmer ('least concern').

BirdLife Australias aktioner för bevarande av sotkakaduor

Vid *BirdLife Australia* har vi ett program som avser att rädda de hotade sotkakaduorna, det enda programmet som drivs av en ideell bevarandeorganisation i Australien. Vi uppvisar kvalificerade och bevisade resultat då det gäller fåglars bevarande. Jag är baserad i Perth inom *BirdLife Western Australia* och min roll förutsätter omfattande tid i arbete med olika intressenter och markägare så att vi tillsammans kan åstadkomma praktiska bevarandeaktioner. Jag är också glad över att få samarbeta i vårt stora nätverk med engagerade frivilliga. Några av dessa stödjer programmet genom att ta del i reguljära aktiviteter som rör övervakning, särskilt då "Great Cocky Count" (fritt översatt: stora kakaduaräkningen), vårt viktiga och huvudsakliga årliga event då vi övervakar sotkakaduor i hela sydvästra Western Australia.

För att försäkra oss om att våra aktiviteter är effektiva och korrekta så får vi vetenskapliga råd från tekniska grupperingar samt organisatoriskt stöd från *BirdLife Australia's* nationella kontor i Melbourne. Målet med vårt projekt är att återetablera hållbara populationer av de hotade sotkakaduorna i hela sydvästra Australien genom en kombination av forskning, övervakning och bevarandeaktiviteter. Dessa aktiviteter inkluderar:

(a) att identifiera de habitat som bör prioriteras och att öka antalet kritiskt viktiga platser för häckning, föda och träd för vila, (b) att identifiera bevarandebehoven och att lyfta fram de kunskapsgap om arternas population och klargöra var dessa finns, (c) att förstå hur pågående hot påverkar och hur dessa ska mildras, (d) att öka sambandet mellan passande habitat för att öka och stärka kakaduoornas rörelsemönster, (e) att använda utbildning för att öka medvetandet och uppskattandet av sotkakaduor i samhällen över hela Western Australia, (f) att uppmuntra och engagera markägare och grupper inom kommunerna i bevarandeaktioner för att öka möjligheterna till att återskapa lokala landskap åt fåglarna och (g) att skapa intressentmedverkan genom att förmedla kunskap och råd och lyfta frågor som rör ekologisk hantering samt att utveckla markplaner.

Vår berättelse

I år började jag arbeta för *BirdLife Australia's* "Carnaby's Black Cockatoo Recovery Project" som dock har pågått sedan år 2000 och under denna tid har man framgångsrikt kunnat skydda 4 000 hektar mark som var kritisk för fåglarnas möjligheter till att finna föda, vila och häckning och då på privat mark. Staket har satts upp runt 2 000 hektar av ursprunglig vegetation för att boskap inte ska komma åt den, naturligtvis med ägarnas goda minne, och vi har övervakat återplanteringen av över 100 hektar med inhemsk vegetation. Vi har också reparerat fler än 200 bohålor som fåglarna nyttjar och har satt upp åtskilliga holkar för att kakaduoorna ska ha någonstans att häcka igen.

För att uppnå detta resultat har vi arbetat nära markägare, grupperingar inom kommunerna, regering, skolor och miljöorganisationer. Det är angeläget att vi ger

information om dessa bevarandeaktioner i samhället och att vi gör detta genom regelbundna ”workshops” (arbetsmöten), exkursioner i fält liksom mediakontakter. Men trots allt vårt viktiga grundläggande arbete är vår stora kakaduaräkning det som märks mest i samhället. Den hölls den 6:e april i år; nästan 600 personer deltog och de iakttog mer än 300 potentiella viloplatser från Geraldton i norr till Esperance i öster för att räkna antalet kortnäbbade sotkakaduur som flög dit för att vila över natten. Det är en av Australiens största vetenskapliga medborgarundersökningar som har löpt de senaste fem åren. Den har utvecklats till en social händelse och det finns ingenting som jag uppskattar mer än att röra mig runt mellan olika platser och möta entusiastiska frivilliga.

Vi använder data som genereras vid fågelräkningen för att dokumentera närvaron av kortnäbbade sotkakaduur vid kustslätterna liksom att uppskatta en minimumpopulation för regionens arter. Och för första gången så inkluderade årets räkning observationer av ”Forest Red-tailed Black Cockatoos” (*en underart av den mera vitt spridda rödstjärtade ”Red-tailed Black Cockatoo”*). Detta var starten för att inkludera alla hotade sotkakaduur i våra bevarandeaktiviteter. Förutom till fågelräkningen så mobiliserar vi också vårt nätverk i frivilliga undersökningar av häcknings- och födoaktiviteter bland alla sotkakaduur i sydväst.

Ett symposium om ”Forest Black Cockatoo” hölls i juni i år och det hjälpte till att fylla flera kunskapsgap liksom i att identifiera sätt att lätta pågående tryck på fåglarna inom skogar som används för många olika och ibland konkurrerande intressen i sydvästra Australien. Dessa frågor berör betydelsen av habitatförlust på grund av gruvbrytning och skogsbruk och den pågående konflikten mellan långnäbbade sotkakaduur och fruktodlare.

Resultaten som framkommer och berör alla tre arter kommer att delges samhället och olika bevarandebeslut kommer att hjälpa till i att identifiera betydande områden med kritiska habitat. De kommer att öka vår förståelse för hur markanvändningen påverkar fåglarnas ekologi och slutligen leda till bevarandet av Western Australias sotkakaduur. Förhoppningsvis med vår hjälp (och din) kan flockarna med sotkakaduur flyga över mitt hus kommande år.

Jess Lee är projektjämfästeman vid ”Threatened Black Cockatoos Project” vid BirdLife Australia. För mer information rörande bevarandeprogrammet kontakta Jess per mail jess.lee@birdlife.org.au, eller besök deras webbplats: birdlife.org.au/projects/carnaby-black-cockatoo-recovery

(Översättarnas anmärkning: det är ibland svårt att ge relevanta svenska namn för en del papegojor eftersom det uppenbarligen händer en hel del inom klassificeringen och det saknas såvitt vi vet sammanställningar som idag är helt aktuella och kompletta vad avser svenska namn på en del papegojarter och deras underarter.)

Baloos äventyr

Artikel och foton © The Ara Project

Citat: ”Jag hör tre fåglar som flyger ovanför mina ägor, högljutt skrikande och lekande!”

OVAN NÄMNDNA CITAT KOM I SAMTAL FRÅN EN GRANNE SOM BOR 3 KM FRÅN ett frisläppningsställe för aror. Dessa fågelrop har blivit vanligare och det är goda nyheter eftersom med samhällets medverkan kan vi övervaka och skydda de större soldatarorna i Costa Rica.

”The Ara Project”, araprojektet, erbjuder en tillflyktsort för räddade och konfiskerade aror som senare frisläpps från dess uppfödning- och återintroduktionscentrum i Costa Rica.

Vår första återintroduktion någonsin av större soldataror (*Ara ambiguus*) som uppfötts i fångenskap, var i augusti 2011, med en andra frisläppning 2012 och ytterligare en under tidiga 2014. Återintroduktionsstationen är lokaliserad på en bergrygg ungefär 2 km från den karibiska kusten. Tendensen hos den första frisläppta gruppen var att flyga nedåt, dvs. de flesta arorna stannade nära kustlinjen. Vi oroade oss över att arorna där var sårbara eftersom de kunde störas av människor men vår oro visade sig vara obefogad.

Kustvegetationen är rik på ”Beach Almond trees” (*Terminalia catappa*) som har rikligt med

nötter som arorna lärde sig äta av under sin tillvänjningsperiod i flygvoljären. (Övers. anm. från Wikipedia: Terminalia catappa är en tvåhjärtbladig växtart som beskrevs av Carl von Linné.) Dessutom svarade de lokala närboende mycket positivt på fåglarnas närvaro och rapporterade om soldatarorna till vår stab. Detta område drivs av ekoturism och de flesta förstår vikten av att bevara naturresurser och en sund miljö. Våra frisläppningar har gått fint och rapporteringen hjälper oss mycket och är i många fall väldigt viktig.

Ibland ger sig fåglarna ut på äventyr

Den större soldataran Baloo (RM145) släpptes under slutet av april 2014 från vår frisläppningsstation i Manzanillo för att förena sig med mer än 30 aror som tidigare hade frisläppts i vårt område. Kort efter frisläppningen försvann Baloo. Vanligen då de först lämnar oss så tillbringar de flera dagar desorienterade och förbättrar då sin flygförmåga och orienterar sig tills de hittar tillbaka till voljären, vanligtvis ledda av redan friflygande aror. Tio dagar gick och vi hade ingen information om honom. Vi blev oroliga över att Baloo flugit vilse och inte hade kraften att komma tillbaka till vår plats, där vi tillhandahåller mat och vatten i matstationer som tillägg till deras diet tills dess att fåglarna själva lärt sig att leva på omgivningens tillgångar.

Vi larmade på sociala media och bad om uppgifter om de sett honom och förvånansvärt nog fick vi ett samtal från Kherson Ruiz, en biolog som är baserad söder om gränsen i Panama. Ruiz sköter ett bevarande program (NGO) inom det kustnära "San San-Pond Sak Wetland Reserve" och han informerade oss att de hade upptäckt en större soldatara på stranden, svag och utmärglad, i lite skräp som låg där.

De räddade fågeln och förde honom till sitt centrum och märkte att han var svag och några av hans fjädrar var skadade. De observerade också ett silverband på hans fot med numret RM145. Kherson hade hört om vårt återintroduktionsprogram och fick vårt telefonnummer genom vårt aktiva kommunikationsprogram. Vi var glada och lättade! Vi gav honom instruktioner hur de skulle hantera Baloo, men efter det att vi fått foton och efter samtal fann vi det bäst att ta honom tillbaka till vår station för att sköta om honom.

Att transportera en hotad art över internationella gränser är inte lätt och nästan omöjligt under normala omständigheter. Vi kontaktade vårt lokala Costa Ricanska Miljödepartement, medan Kherson kontaktade de panamanska ANAM-myndigheterna. Eftersom båda grupperna var aktiva bevarande-NGOs* som har arbetat nära varandra samt tillsammans med våra miljömyndigheter under många år så underlättade båda myndigheterna med entusiasm Baloos återkomst till vår Manzanillo-station.

Gränsregionen Costa Rica - Panama har åtskilligt bilateralt samarbete genom överenskommelser och detta rör också ett binationellt UNESCO-skyddat område "Parque Amistad" ("Friendship Park", vänskapsparken). Myndigheterna i Panama erbjöd sig att leverera fågeln till Costa Rica vid "Sixaola River" som är en gränsövergång. Detta krävde dock en del koordination per telefon, email och radio på grund av Baloos avlägsna lokalisering vid San San och utmaningen att bestämma en gemensam passande tid. Efter några dagars organiserande så möttes två delegationer på bron och transfern genomfördes framgångsrikt.

Baloo har nu återfått sin styrka i den voljär som vi har innan frisläppning och förbereder sig nu för nästa möjlighet att flyga fritt!

Fastän detta var vår första transnationella erfarenhet av Araprojektets återintroduktion av större soldataror i deras naturliga habitat så har vi haft åtta fall där fåglar som frisläppts har behövt räddas. Alla har framgångsrikt integrerats i vår växande flock och flyger fritt i Talamanca-regionen. En ara har krävt två räddningsoperationer men sedan flera månader har han nu vant sig och fortsätter att flyga och livnär sig i det fria.

****Association of Friends and Neighbours for the Coast and Nature (AAMVECONA) i Bocas del Toro, Panama och The Ara Project (El Proyecto Ara) i Costa Rica.***

Ett tacksamt budskap

Vi är tacksamma för det breda samhällsstöd vi har fått i vårt utåtriktade arbete och i våra utbildningsansträngningar. Lokala personer, turister och ornitologer får fantastiska bilder och höra intressanta läten från dessa underbara varelser. Större soldataror var en gång

vanliga i vårt Centralamerikanska habitat men blev mer eller mindre utrotade i vår södra zon och hjälps nu att flyga fritt igen och bidrar därmed till en rik biodiversitet i området och till den lokala befolkningens förtjusning. Vår dedikerade stab och frivilliga har starkt bidragit till vår framgång.

Enrique Pucci, Vice President, The Ara Project (www.thearaproject.org)

BILDTEXT:

Baloos räddningsteam (**ovan**) tar honom tillbaka till säkerheten i en voljär som används innan frisläppning i Manzanilla där han kan hämta sig tills nästa försök att frisläppa honom (**nedan**).

Ett liv i bilder – en hyllning till Luiz Claudio Marigo 1950-2014 av Dr. Charles Munn

LUIZ CLAUDIO MARIGO var den mest entusiastiske naturälskare man kan tänka sig och som man kan hoppas att träffa. Jag mötte Luiz Claudio under sent 80-tal genom vår gemensamme vän Márcio Ayres, den f d store brasilianske bevarandexperten som hjälpte till med att skapa 3 miljoner hektar skyddade områden i brasilianska Amazonas.

Márcio visade mig en spektakulär samling foton som tagits av denna begåvade fotograf i "Mamirauá Reserve" sent 80-tal. Márcio försäkrade sig om att Luiz Claudio hade full tillgång till hela det fantastiska natur- och bevarandearbete som Márcios stora team arbetade med i västra brasilianska Amazonas och Luiz Claudio var den person som Márcio främst litade på att dokumentera det hela. Då jag förundrade mig över de utomordentliga fotona från Amazonas så frågade jag Márcio vem är denne "Luiz Claudio Marigo". Márcio berättade för mig att jag skulle träffa honom och att jag borde överväga att få Luiz Claudio att besöka de lokaler där jag planerade att skapa nationalparker i sydvästra Amazonas i Peru och Bolivia.

Kort därefter 1992 kontaktade Luiz Claudio mig och hoppades på att besöka regnskogarna i södra Peru. Jag bjöd in honom att besöka mina lokaler i Manu och Tambopata i Peru med erbjudandet att om han kunde förse mig med fina bilder från våra platser och faunan där så kunde han och hans charmerande fru och kompanjon Cecilia bo fritt på våra ekoturhårbärgen och biologiska stationer. Så från 1992 och framåt hade Luiz Claudio, Cecilia och jag en fantastisk samvaro. Luiz Claudio och Cecilia besökte ett antal av världens ledande lerbranter, där aror trängdes, under resorna till mina speciella lokaler och hans bilder blev väsentliga för mig i att främja kunskapen om naturen och det vilda djurlivet.

I betydande grad blev Luiz Claudio en av de mest kunniga papegojfotograferna i historien, eftersom han besökte många av våra papegojrika lokaler i Peru och Bolivia. Han fotograferade världens mest sällsynta ara, nämligen den blåstrupiga. När jag upptäckte platsen i fält för denna sällsynta papegoja vilken aldrig tidigare, då jag först lokaliserade den i augusti, hade setts av en vetenskapsman så var Luiz Claudio den enda fotograf som jag bjöd med för att dokumentera denna upptäckt.

I vår sista expedition tillsammans så seglade vi i mitt nya "Jaguar Suites" flytande hotell från varvet i Cáceres 600 km ner på den väldiga floden i Pantanal och upp genom en annan tills båten anlände till Jaguar Epicenter vid floderna Piquiris och Cuiabas tillopp.

Och där är jag nu då jag skriver ner historien om min vänskap med Luiz Claudio. Luiz dokumenterade jungfruresan med min "Jaguar Suites" och besökte också mitt hotell "Fazenda Santa Tereza" ett par veckor innan och sedan i augusti vilket är den perfekta tiden för det klart rosa Tabebuia-trädets blomning i Pantanal. Han hade aldrig sett denna augustibloomning själv eftersom han tidigare resor till Pantanal inte hade sammanfallit med denna augustihändelse.

Luiz Claudio var en av de personer som arbetade hårdast, var outtröttlig, en omåttligt optimistisk och entusiastisk fotograf som jag hade nöjet att arbeta tillsammans med. Mer än någonting annat påminde han mig om ett stort barn; en fullvuxen och mycket hängiven naturfotograf med en enorm samling av fantastiska bilder från naturen, särskilt från hans

hemland Brasilien men på samma gång med en ohämmad njutning och livsglädje som man typiskt ser hos unga pojkar som upptäcker världen. Han var alltid redo för ett äventyr, alltid med en kamera i handen, för att dokumentera varje händelse i naturen eller i djurlivet.

Under de senaste 20 åren har jag beskrivit min nära vän Luiz Claudio Marigo som Latinamerikas mest fulländade naturfotograf och jag är säker på att detta är fallet. Nu har han gått bort och vi alla saknar honom mycket. Jag inser att Luiz Claudio med säkerhet var den störste naturfotografen i Latinamerikas historia. Jag är inte säker på att jag någonsin kommer att möta någon som han med så mycket vitalitet och kärlek till naturen. Lyckligtvis kommer hans stora samling av naturfotografier som tornar upp sig att leva i årtionden, till och med århundraden, och kommer att fortsätta att inspirera kommande generationer att älska naturen i Brasilien och hela Latinamerika.

Charles Munn är grundare av och VD för SouthWild (southwild.com), Sydamerikas ledande arrangör av ekoturism för bevarande. SouthWild specialiserar sig på bevarande av vilda områden och skapar gröna jobb genom att visa spektakulära djur såsom hyacintaror, jätteuttrar, pumor och jaguarer.

World Parrot Trust har haft lyckan att få ta del av många av Luiz Claudio Marigos fantastiska foton under åren. Hans arbete kan återfinnas i många av de saker som producerats av WPT, från webbplatsen till trycksaker och allt i vår strävan att bevara och skydda papegojor. Vi har djupt uppskattat hans bidrag. Vår medkänsla går till familjen Marigo för världen har verkligen förlorat en värdefull person.

En lång färd

För Patience och hans vänner var väntan över. Tiden att njuta av friheten i den afrikanska skogen hade till slut kommit.

DEN 27:E JUNI SLÄPPTES SLUTLIGEN DE SISTA FÅ GRÅ JAKOS (*Psittacus erithacus*), som utgjorde en del i en illegal sändning med vildfångade papegojor och som konfiskerats då de nådde Europa, på Ngamba island i Uganda (se *PsittaScene, Vinter 2013*). Dessa papegojor kom troligen från Demokratiska republiken Kongo och kom till Bulgarien via Libanon genom användande av falska papper.

Efter den bulgariska tullens konfiskering följde en kraftfull insats där World Parrot Trust gick i spetsen för att åter få fåglarna till Afrika och bli frisläppta på en skyddad ö i Lake Victoria. Det var följdriktigt att ett sådant tillfälle bevittnades av den kända naturskyddskämpen Dr. Jane Goodall. Hon är väl känd för sitt arbete med primater men har en livslång passion för papegojor. Hon var synbarligen rörd då hon öppnade voljären och ett nytt liv började för dessa vilda fåglar i frihet.

Men för Patience och fyra andra papegojor var detta olyckligtvis inte slutet på deras resa. När tiden för frisläppning kom stod det klart att dessa papegojor inte var starka nog att flyga och klara sig själva. Det svåra beslutet var att behålla dem och ge dem mera tid för återhämtning. Åtskilliga saknade flygpennor och skulle inte kunna flyga förrän efter ruggningen. De flyttades till "Uganda Wildlife Education Centre" (UWEC), en zoologisk park nära Entebbe där de temporärt kunde inhysas och få expertvård.

Under tiden anpassade de frisläppta papegojorna sig väl på Ngamba island och dess omgivningar. Staben vid "Chimpanzee Sanctuary and Wildlife Conservation Trust" (CSWCT) försåg dem med mat vid voljären varje dag och övervakade dem flitigt och hur många som kom dit. Antalet varierade från dag till dag men över hälften kom regelbundet dagligen för att finna föda. Papegojorna samarbetade på ett rörande sätt för att jaga bort andra fåglar från matstationen och då mycket större fåglar som "pied crows" (övers. anm.: *Corvus albus*, svartvit kråka).

Trots ett flertal år i fångenskap har deras vilda instinkter uppenbarligen inte avtagit. Patience, belönad...

I SEN SEPTEMBER HADE PATIENCE OCH DE ANDRA FÅGLARNA flyttats tillbaka till Ngamba island och vants vid dess frodiga omgivning. Omgivna av grön vegetation och en kakafoni av vilda ljud är det inte svårt att förstå att deras livslust ökade. Ljuden från deras tidigare burkompisar som nu flög fritt livade utan tvekan upp dem.

Med mer utrymme för att flyga hade de nu chansen att bygga upp de flygmuskler som de skulle behöva för att sväva högt upp i himlen ovan träden. Om än de frisläppta fåglarna allt mera sällan besökte voljären så observerade staben vid Ngamba att de kom för att varje morgon hälsa på de fåglar som fanns i voljären och de slog sig då ned på grenarna i närliggande träd. Nu sågs de frisläppta fåglarna också beblanda sig och flyga med en mindre grupp vilda fåglar och de flög till närliggande och större öar. Allt tydde på en långsiktig överlevnad.

Fåglarna fortsatte att bli bättre i voljären, starkare och starkare. Men en morgon hände ett missöde. En av fåglarna hade försvunnit. Lite detektivarbete avslöjade att en varan, antagligen en av de imponerande bjässar som lever längs stränderna, hade tagit sig in i voljären. Från spåren på marken kunde Ngamba-staben fastslå att varanen kunnat få tag på en intet ont anande papegoja och sedan återvänt till sin håla. Detta är bara en av de utmaningar som finns i arbetet på en fristad för det vilda och vi kunde endast vara glada över att det inte blev värre än så.

Slutligen kom dagen då de överlevande papegojorna skulle återbördas till det fria. Voljärdörren var öppen vid gryningen och på eftermiddagen hade ropen från de friflygande fåglarna lockat ut dem. Det hade verkligen varit en lång, mycket lång väg att gå till friheten. Men för Patience och hans vänner var det utan tvivel värt väntan.

Detta grundläggande projekt var resultatet av ett hårt arbete genomfört av åtskilliga enskilda och organisationer som helhjärtat ville återbörda fåglarna till det fria. World Parrot Trust vill uttrycka sin djupa erkänsla till alla inblandade. I Uganda förtjänar CSWCT (Chimpanzee Sanctuary and Wildlife Conservation Trust), UWEC (Uganda Wildlife Education Centre), JGI Uganda (Jane Goodall Institute Uganda) och UWA (Uganda Wildlife Authority) stort erkännande för sina väsentliga bidrag. "Bulgarian Biodiversity Foundation" (fritt översatt bulgariska biodiversitetsstiftelsen) och "Bulgarian Ministry of Environment and Water" (fritt översatt bulgariska miljödepartementet) var behjälpliga i arbetet.

Artikel © Dr. Rowan Martin, Manager of the World Parrot Trust Africa Conservation Programme. www.parrots.org/africa (ledare för WPTs bevarandeprogram i Afrika)

(Översättarnas anmärkning: "Patience" betyder på engelska "tålmod".)

BILDTEXTER:

Patience och hans vänner innan deras efterlängtade frisläppning i det fria.

Ovan solar de sig i strålarna av sin nyfunna frihet

Nedan håller den uppmärksamme vaktposten ett vaksamt öga på varje fara då den siste av de överlevande papegojorna slutligen får sin frihet och förenar sig med flocken.

Banas, Överlevaren

En bortrövad unges återkomst - och den framgångsrika återadoptionen av dess föräldrar - ger ett konkret och inspirerande exempel på vad som kan uppnås inom bevaranderbetet.

Av Mohamed Henriques och Daniel Lopes

NÄR MANJACO KLÄTTRADE UPPFÖR TRÄDET FÖR att kontrollera märkena som lämnats av en ovälkommen besökare så befarade vi redan det värsta: en boplundrare hade varit där och hittat vad han letade efter. Vad vi inte kunde gissa var hur det skulle utveckla sig från och med det.

Bijagosöarna, bortanför Guinea-Bissaus kust, försörjer en av de mest enastående populationerna av timnejako (*Psittacus timneh*) (se *PsittaScene* vinter 2013). På andra ställen där de finns i västafrika är häckningsområdena inte välkända, och plundring och habitatförstöring har tagit ut sin rätt för populationerna. Medan dessa hot existerar även på Bijagosöarna finns det skäl att hoppas för en bättre framtid.

Problemen som påverkar timnejakon kräver omedelbara åtgärder. Ett samarbete, som har utvecklats mellan World Parrot Trust, National Institute of Biodiversity and Protected Areas (IBAP) i Guinea-Bissau och portugisiska forskare för att hjälpa fåglarna, pågår ständigt. Efter ett första mindre projekt startades ett större projekt av SOS (Save Our Species) och the MAVA Foundation.

Tidigt 2014 började vi ett gäng aktiviteter över hela **ögruppen**, centrerat kring João Vieira (en av Bijagosöarna) and Poilão Marine National Park. Huvudfokus under årets arbete var att studera fortplantningscykeln, förbättra informationen om storlek och distribution av populationer, och att förstå miljöbehoven för både förökning och fodersök. Att involvera lokalbefolkningen, inklusive före detta boplundrare, var en nyckeldel i strategin för att bygga stöd för bevarande och tillgodose en kritisk närvaro i häckningsområden, vilket minskar tjuvjakten.

Under genomförandet av dessa aktiviteter ute i fältet, möttes forskargruppen av en oroväckande situation när vi upptäckte att en av bo hålorna blivit skadad. När vi klättrade upp till boet blev tyvärr våra värsta farhågor besinnade: ungen i boet var försvunnen! Nationalparkspersonalen kallade snabbt till möte med ledarna för Bijagosöarnas samhällen. Detta satte igång en kedja av oväntade händelser som ledde till att papegojungen återfanns. Fem dagar efter att papegojans frånvaro först upptäckts kom ungen tillbaka anonymt, lämnad i en kartong som hängts i ett palmträd. Med lite till ingen erfarenhet av att föda upp en papegojunge stod vi inför en oroande situation: en sju till åtta veckor gammal papegojunge var totalt beroende av oss; den var väldigt svag och tiggde om mat.

Med väldigt få lokala resurser tillgrip vi före detta tjuvjägars, nu våra medarbetares, kunskaper, och råd från våra vänner inom WPT och ISPA (University Institute – Portugal). Planen? Att mata ungen till dess han var tillräckligt stark och då återlämna den till det ursprungliga boet och dess föräldrar. Det kändes som en chansning. Menyn? Enkelt: rostade jordnötter (som hade tuggats sönder av oss), mjukt kokt ris med tillagd palmolja, och den mest uppskattade delen, bananer! Det var den söta frukten vår papegojunge föll för och därför blev den snart kallad... **Bananas!**

(Översättarnas anmärkning: bananas betyder helt enkelt "bananer" på engelska)

Bananas temporära hem var en kartong med små hål, som stod i ett tyst rum med dämpade lampor, och regelbundna matningar, två till tre gånger om dagen. I början var Bananas orolig och rädd, och gav ifrån sig hesa varningsläten när någon kom i närheten. Men han vande sig snart vid vår närvaro och blev mer sugen på att äta. Dagarna gick, och ungens tillstånd förbättrades och hans stressnivå, trots att den var konstant, minskade.

Dagen då vi kände att Bananas var stark nog att återvända till sitt bo kom snabbt. Vi lade honom i en tygpåse och en av våra medarbetare klättrade försiktigt upp till bohålan och placerade ungen inuti. Vi satte sedan upp en kamera så vi skulle kunna se om hans föräldrar återadopterade honom, eller om vi skulle bli tvungna att föda upp honom för hand. Och, helt otroligt, där var de! Bananas föräldrar var tillbaka, som om de aldrig hade lämnat boet. Så många dagar hade passerat (mellan 16 och 18) efter att deras unge försvann! Kamerabilderna avslöjade denna rörande återförening, och gav forskargruppen en känsla av lycka och lättnad över ett lyckligt slut, i en sådan historia av sorg och lidande för papegojungen.

Vi övervakade boet ständigt i ungefär en vecka efter detta och fick se Bananas bli en underbar ännu inte riktigt flygg papegoja. Till slut, när vi återvände till fältet, 21 dagar senare, hade Bananas lämnat boet, antagligen flygande med sina föräldrar, och få lära sig livskunskaper så som var man ska söka mat och vad man ska undvika.

Återlämningen av en bortrövad unge, och dess framgångsrika återadoption av föräldrarna, ger ett påtagligt och inspirerande exempel på vad som kan uppnås med bevarandearbete. Bananas är fri tack vara hårt arbete av flertalet individer och internationella organisationer, som alla arbetar tillsammans för bevarande.

Det finns fortfarande mycket att uppnå i Bijagosöarna och på andra ställen. Även om det verkar finnas färre professionella boplundrare än under tidigare år, indikerar nyligen genomförda förfrågningar i lokala samhällen, samt ytterligare försök till boplundringar i år, skalan på hotet som finns.

För lokala ungdomar som står inför hög fattigdom är frestelsen att förse den illegala vilddjursmarknaden avsevärd. För att möta det hotet krävs en mångfacetterad ansats, att arbeta med lokala samhällen för att bygga stöd för bevarande från grunden medan man samtidigt vidtar åtgärder mot den internationella handeln som tar papegojor och andra vilda djur ut ur Afrika. Den handeln innebär visserligen stor vinst för mellanhänder och korrupta tjänstemän, men den lämnar också lokala samhällen allt mer fattiga. Hela systemet är ohållbart och måste utplånas för allas bästa.

Citat: För varje lyckligt slut så finns det andra som inte har samma tur.

Om författarna:

Mohamed Henriques är en biolog från Guinea-Bissau. Utöver hans bevarandearbete med timnejakon är han även involverad i projekt på Bijagosöarna vad gäller havssköldpaddor och havsfåglar. **Daniel Lopes** är biolog från the Faculty of Sciences at ISPA, och studerar för tillfället till en masterexamen i bevarandebiologi.

Detta projekt handhas av IBSP tillsammans med Aissa Regalla och Castro Barbosa, i samarbete med ISPA och World Parrot Trusts afrikanska bevarandeprogram. Teamet 2014 inkluderade författarna till denna artikel, Guinea-Bissau-ornitologen Hamilton Monteiro och nuvarande [director] av PNMJVP (João Vieira och Poilão Marine National Park) Wuintino Tchantchalam. Kärnstödet kommer från SOS och MAVA Foundation. SOS är ett gemensamt initiativ från IUCN, The Global Environment Facility och the World Bank. Dess syfte är att säkerställa långsiktig överlevnad för hotade vilda djur och växter, deras habitat och människorna som är beroende av dem. MAVA är en familjeledd, Schweizbaserad välgörenhetsstiftelse som endast fokuserar på bevarandet av mångfald.

BILDTEXTER:

Bananas under första kontakten med forskningsteamet under hälsoundersökning och åldersbestämning, innan han blev infångad av boplundrare.

Medlem i det lokala Bijagos-samhället plockar palmfrukter (ovan). Seco klättrar uppför trädet dagen efter Banans blev tillbakasatt i bohålan, för att kontrollera dess skick (nedan).

En vuxen timnejako under räkningen och studerandes av aktivitetsområdet (ovan). Foto taget med Plotwatcher Pro-kameran, som visar ett bo med tre ungar och en vuxen, på ön Meio (nedan).

Dvärgpapegojor i storstaden

Artikel och foton © Kristan D. Godbeer

Den rosenhuvade dvärgpapegojan (*Agapornis roseicollis*), som ursprungligen kommer från sydvästra Afrika, är en liten papegoja som är välkänd för avikulturister och husdjursägare världen över. De har visat sig vara mycket populära och har frodats fångenskap, vilket har resulterat i en mängd färgmutationer.

Dessa fåglar är väldigt lätta att handha i fångenskap, de fungerar bra både som par och i kolonier, i burar och voljäer, och föder upp sina ungar i enkla fågelholkar. Deras relativt låga pris, enkla underhåll, glada färger och livliga personligheter har gjort dem till ett vanligt val för nybörjare. Med så många i avikultur och som husdjur var det ofrånkomligt att några skulle komma att rymma eller bli frisläppta.

Innan jag flyttade till Arizona, USA, hade jag varit där många gånger för att vandra i dess kanjoner och berg. Jag stötte först på dvärgpapegojorna i Phoenix för fjorton år sedan i Mesa, i en väns trädgård. Jag kände omedelbart igen deras karakteristiska höga rop, och vi såg dem flyga snabbt ovan oss och sedan försvinna bakom taktopparna. Jag vände mig till min vän och sa, "Det där var dvärgpapegojor, små papegojor". Hon svarade, "Ja, de bor här. Du kan se dem runtom i dalen". "Dalen" ("The Valley") är det lokala namnet för Phoenix storstadsområde.

Efter det där första mötet har jag mycket riktigt sett dem runt dalen. Gilbert Riparian-reservatet ligger nära mitt hem och är en ypperlig plats att studera dvärgpapegojor i deras

vardagssysslor. Parken är omåttligt populär bland fotografer, speciellt under vintern då dammarna är fyllda till brädden av flyttande vildfåglar och vadarfåglar. Dvärgpapegojorna ger attraktiv fotografisk omväxling. Flockar om upp till tjugo fåglar kan ses i parken, när de äter bönorna från den härdiga baljväxten Mesquite (*Prosopis* spp.). Dvärgpapegojorna är förresten inte den enda exotiska arten jag har sett i dalen. Starar (*Sturnus vulgaris*), gråsparvar (*Passer domesticus*) and turkdovor (*Streptopelia decaocto*) har också etablerat sig här. Till min stora förvåning såg jag en annan afrikansk art här på Gilbert Riparian-reservatet en gång, en grå tofsturako (*Corythaixoides concolor*). Jag såg några förvirrade fågelskådare lönlöst söka i sina fältböcker.

Varför trivs de så bra? Precis som i sitt ursprungsland verkar dvärgpapegojorna i Phoenix vilja stanna nära vatten. Det beteendet liknar det hos en annan population introducerade dvärgpapegojor, hybrider av svarthuvad dvärgpapegoja och Fischers dvärgpapegoja (*Agapornis personata* x *A. fischeri*), som jag såg runt kanten av Naivashasjön under en resa till Kenya. Trots att vi befinner oss i Sonoraöknen finns det rikligt med vatten i dalen. Många hem har swimmingpool och sprinklersystem för gräsmattan. Det finns golfbanor, parker och sportområden, och det är vanligt med konstbevattning från floden. Dessutom hittar fåglarna inte bara mat från stadens växter, utan de blir även matade av människor. Det finns flera videoklipp på YouTube där dvärgpapegojor kan ses besöka trädgårdsmatplatser tillsammans med ökentofsvaktel (*Callipepla gambelii*), gråsparvar och husrosenfinkar (*Haemorhous mexicanus*).

Vad mer vet vi egentligen om dvärgpapegojorna i Phoenix? Sedan 1999 har dvärgpapegojobservationer kartlagts av Greg Clark, och kan ses på internet på **Peach-faced Lovebird Range Expansion Data in Greater Phoenix, Arizona Area** (<http://tinyurl.com/azlovebird>).

Kartan visar utbredningen av dvärgpapegojor och deras boplatser. Populationen verkar växa men få slutsatser kan dras om tillväxttakt och områdesexpansion. För att råda bot på detta gjordes en undersökning år 2010 av en ornitologförening i Arizona, Arizona Field Ornithologists (AZFO), för att fastställa dvärgpapegojornas tillstånd i området kring Phoenix.

En uppföljningsrapport skrevs av Kurt A. Rademaker och Troy E. Corman och publicerades på AZFOs hemsida. Man hittade totalt 948 fåglar och uppskattar att det kan finnas så många som 2500 dvärgpapegojor. Detta ger en grund för framtida undersökningar. Populationen verkar vara avgränsad till storstadsområdet och det finns inget som tyder på att de sprider sig till det omgivande naturligt mycket torra ökenhabitatet, även om författarna erkänner att mer forskning behövs.

Dessutom nämner inte rapporten någonting om eventuella negativa effekter på miljön, ingenting som skulle rättfärdiga ett kontrollprogram. Det föreslås att eftersom dvärgpapegojorna är många och vitt spridda skulle ett kontrollprogram sannolikt misslyckas, och vore enligt författarnas åsikt omdömeslös.

Det verkar som om dvärgpapegojorna frodas i Phoenix-området och många boende där tycker om att se dem. Det vore intressant att lära mer om hur dessa fåglar interagerar med den inhemska florin och faunan, och om de skulle ha möjlighet att sprida sig längs med regionens få naturliga vattenleder. Närvaron av en etablerad dvärgpapegojkoloni reser en del intressanta akademiska frågeställningar som helt klart vore värda att följa upp.

BILDTEXTER:

(*Ovan till vänster*) Förvildade rosenhuvade dvärgpapegojor äter kapslarna av den inhemska ärtväxten Screwbean Mesquite (*Prosopis pubescens* - Leguminosae), Riparian Preserve, Gilbert Arizona.

(*Nedan*) Riparian Preserve i Gilbert, Arizona (Phoenix storstadsområde). Rikligt med vatten i anlagda parker och trädgårdar ger en ökenoas för de introducerade dvärgpapegojorna.

Om författaren

Kristan D. Godbeer är en zoolog/vildlivsbiolog som har arbetat inom fältornitologi och professionell avikultur i Storbritannien, Kaymanöarna och USA. Han studerade vid Bangor University (Wales), och doktorerade vid Exeter University's Centre for Ecology and Conservation. Kristan bor för närvarande i Chandler i Arizona, USA.

SIDORUTA

Rosenhuvad dvärgpapegoja, *Agapornis roseicollis*

Habitat:

Lever upp till 1500 meters höjd i torra skogbeksädda områden, även halvöken, stäpp, savanner med liten trädväxt, och skogsområden längs med floder och odlingar.

Diet i det vilda:

Mestadels frön, inklusive gräs, solrosfrön, hirs och majs.

Ekologi:

Ses i grupper av 5-20 fåglar men kan bilda större samlingar med flera hundra där gräsfrön är mogna eller vid en vattenkälla. Grupper av fåglar sitter tätt ihop på grenar vid kyligare väder.

Visste du att?

Honan flyttar bomaterial, speciellt bark, genom att sticka in det i stjärtfjädrarna för att sedan placera i boet.

Varför det är klokt att adoptera

– En intervju med Ann Brooks från Phoenix Landing

Ann Brooks är en av grundarna av *Phoenix Landing* (phoenixlanding.org), en ideell fågelvälfärdsorganisation i USA.

Phoenix Landing startades år 2000 och, aktiv i flera av östkustens stater, har utvecklats till ett omfattande nätverk av frivilliga som främjar ett foster- och adoptionsprogram för papegojor, och håller i ett robust utbildningsprogram om papegojskötsel för att förbättra livskvaliteten för papegojor i fångenskap. Anns mål är att se till att *Phoenix Landing* är hållbart för årtionden framöver, så att papegojor alltid ska ha ett tryggt ställe att landa på.

Papegojor som lever i fångenskap kan leva mycket länge. Den bistra verkligheten är att många papegojor kommer överleva sina ägare och behöver tillgång till flera bra hem i följd. Ett sätt att hjälpa papegojor som lever som husdjur är genom att utbilda folk om deras behov och genom att uppmuntra adoption.

Varför känner du att det är viktigt för folk att vara realistiska om hur länge de kan komma att vara i en papegojas liv?

Phoenix Landing arbetar med många människor, med många fåglar, och på många olika platser. Vi känner inte till särskilt många människor som har haft en (stor) papegoja under hela dess liv (under förutsättning att papegojan lever så länge som den borde), så det är uppenbart att de fåglarna har behövt ett nytt hem genom adoption.

Ett av de uttryck jag är minst förtjust i som ofta används om papegojor är "hem för evigt". Det är helt enkelt orealistiskt, speciellt för långlivade papegojor som kakaduor, amazoner och aror, som kan leva till att bli 50-80 år gamla beroende på art. Till och med undulater kan bli 15-20 år gamla! Folk må ha de bästa avsikter i början, men om en papegoja sköts ordentligt har de flesta människor inte tiden, pengarna, hälsan eller intresset att ta hand om den "för evigt".

En annan fras som ofta används om fåglar som letar nya hem är "rescue", en räddad fågel. Det är en mycket laddad och negativ fras som antyder att papegojan har varit offer för vanskötsel eller misshandel. De flesta papegojor behöver helt enkelt en rad hem, och alla fåglar förtjänar att alla dessa hem är bra. Det är därför vi måste arbeta tillsammans för att göra adoption ett positivt sätt att ta sig an en fågel i familjen.

När någon är redo att adoptera, vill du då att de känns vid att ett annat hem kan komma att bli nödvändigt i framtiden?

Ja! Vi bygger in det i både vår ansökan och det slutgiltiga adoptionskontraktet. De som adopterar genom oss ber vi hålla kontakt med oss, så att när deras adoptivfågel behöver sitt nästa nya hem kan vi se till att det blir bra. Det håller fågelns inom *Phoenix Landings* skyddsnät, vår förhoppning är att de kan gå från bra hem till bra hem under hela sin livstid. Det är faktiskt så att vi just för att vi är så noga med det här omplacerar fler fåglar som redan är i vårt system än vad vi tar in nya. Vi är ytterst hängivna fåglarna som har kommit in i vår omsorg, för resten av livet.

Vilka egenskaper vill du se hos dem som eventuellt kommer att adoptera genom er?

Jag tror att den mest värdefulla egenskapen är en persons vilja att lära. Ingen är perfekt, inget gör rätt precis hela tiden. Vi vill att folk ska fortsätta vara motiverade och intresserade av att förbättra livskvaliteten för papegojorna i deras liv.

Ett av våra huvudsakliga mål är att hjälpa folk att få de rätta förväntningarna om papegojor. Till exempel, om någon sticker in sin hand i en aras eller munkparakits bur kommer fågelns troligtvis att reagera med beteenden som säger "*nej, det här är mitt personliga område och jag gör allt för att försvara det*". Vilket oftast leder till tron att "*detta är en aggressiv fågel och jag måste göra mig av med den*". Den enkla lösningen är att släppa ut fågelns ur burens innan man sköter om burens eller försöker umgås med fågelns. Vi hjälper människor att förstå hur man ser på livet ur en papegojas perspektiv, så att de kan bygga ett framgångsrikt långsiktigt förhållande som fungerar både för människorna och, allra viktigast, för fågelns.

Vi tittar också efter folk som förstår att det är skillnad på att ta hand om en papegoja jämfört med en hund eller katt. Fåglar är unika, och har ofta större behov än andra husdjur. Till exempel är vår adoptionsavgift ingenting jämfört med de årliga kostnaderna för fågelveterinärvård, leksaker och berikning, nyttig mat, fysiskt utrymme (burar, lekställningar, voljärer), nödsituationer, etc. För större fåglar kan detta bli riktigt dyrt, så de som adopterar får frågan om de är finansiellt förmögna att göra ett åtagande för en papegoja.

Och, framför allt, tålamod! Att lära sig att framgångsrikt leva med en papegoja kan vara mycket utmanande. Problem löser sig inte över en natt, men en lösning kan i de flesta fall hittas. **Att skapa förtroende** är nyckeln till att leva i harmoni med ett flyktdjur, och många människor har inte tålamod nog att bygga den sortens förhållande.

Ett vanligt missförstånd är att en papegoja som tidigare knutit an till en person aldrig kommer att knyta an till någon annan. Vad säger du om det?

Papegojor är otroligt anpassningsbara, motståndskraftiga och intelligenta, de har utvecklats så för att undvika rovdjur och kunna leta efter mat. I det vilda lever de antingen i stora flockar eller så hittar de en ny partner snabbt om det skulle behövas – de flesta arter tenderar att inte leva ensamma. Om en fågel har utvecklat ett socialt förhållande med en mänsklig familj finns det absolut ingen anledning till att de inte skulle lyckas lika bra med en annan familj. De flesta av de fåglar som kommer till *Phoenix Landing* kommer från kärleksfulla hem där det bara inte är möjligt för dem att stanna; men även riktiga "räddade" fåglar kommer sannolikt att anpassa sig om de får en möjlighet att frodas. Jag har ännu inte träffat en fågel som inte kunde adopteras ut, det finns oftast en lämplig familj för dem allihop. Rent allmänt förtjänar fåglar i bra hem att få ha kvar sin livskvalitet; fåglar som lever i vanvård och elände förtjänar att få ett bättre hem.

Om någon skulle vilja adoptera men inte har möjlighet att vända sig direkt till *Phoenix Landing*, hur bör de göra för att hitta en ansedd organisation?

I USA skulle jag söka på nätet efter en organisation i ditt område, eller kolla med en lokal fågelveterinär. Fåglar har tyvärr blivit allt vanligare i djurhem också. Det finns garanterat fåglar till adoption i ditt närområde.

Adoption måste bli en av de första sakerna människor tänker på när de letar efter en papegoja, eftersom nästan alla fåglar kommer behöva en rad bra hem i sina liv. Papegojor är motståndskraftiga, anpassningsbara, komplexa och kapabla att anpassa sig bra till förändringar. Det spelar ingen roll varifrån någon får tag på en fågel; den viktigaste frågan är, har de rimliga förväntningar på den fågeln, och kommer de att se till att varje interaktion är positiv även för fågeln!

BILDTEXTER:

Att leva med en papegoja kan vara en utmaning och kräver hängivenhet. Problem löser sig inte över en natt, men i de allra flesta fall kan en lösning hittas.

Papegojorna som visas här är några av alla de som är redo för adoption från Phoenix Landing.

PsittaHändelser

Konstauktion till förmån för papegojor

WPT samarbetar med konstnären Chris Maynard i en unik insamling – konst med vilda djur-motiv auktioneras ut till stöd för WPT och dess arbete.

Chris kombinerar sina vetenskapliga kunskaper, sitt konstnärliga sinne, och sin kärlek till fjädrar i en ny sorts konst som vinner uppskattning över hela världen. Hans budskap är ett av skönhet, uppskattning för liv – särskilt för fåglar och bevarandearbete. Han använder sig av olika konstmetoder, design, och hantverksmetoder och med hjälp av operationssaxar, tänger, skalpeller, och förstoringsglas arrangerar han fjädrar i skuggglådor i sina ursprungliga tredimensionella former. Vart och ett av hans verk har en intressant historia bakom sig tack vare fjädrarna, fåglarna som släppt dem, observationer av fåglarna, och personliga möten med människor associerade med fjädrarna och fåglarna.

En del av vinsten från auktionen, som börjar i oktober 2014, kommer stödja konserveringsarbete som görs av WPT. Registrera dig för att bli meddelad när auktionen börjar, och missa inte din chans att äga ett unikt konstverk som stöder papegojor!

Registrera dig online på www.parrots.org/auction

2015 års kalender finns nu att köpa online på www.parrots.org

PsittaNytt

Circovirus drabbar regnbågslorikiter, kan utgöra fara för andra papegojor

Forskare på Murdoch University är oroliga över att regnbågslorikiter som bär på fågelvarianten av circoviruset, d.v.s. PBFDF, Psittacine Beak and Feather Disease (en allvarlig näbb- och fjädersjukdom, kallas ibland för fåglarnas AIDS) kan komma infektera populationer av papegojor i Nya Kaledonien, såsom ouvéaparakiten (*Eunymphicus uvaeensis*). Samma virus har drabbat regnbågslorikiter på Australiens fastland, i New South Wales. Forskning pågår.

Science Network: tinyurl.com/kw67e9z

Northern Star: tinyurl.com/mrjppqx

Ett uppfödningprogram för västlig markpapegoja är under utveckling, kritiskt hotade fåglar har förflyttats till Perth Zoo

Sju kritiskt hotade västliga markpapegojor har förflyttats till Perth Zoo, där man hoppas att de kommer lyckas föda upp ungar. Miljötjänstemän uppskattar att det finns färre än

140 fåglar kvar i det vilda, begränsade till små områden över Cape Arid och Fitzgerald National Park i Australien.

Uppfödningen av papegojorna i fångenskap kan hjälpa artens överlevnad, och det är därför en handfull av fåglarna har tagits till zoot där en nybyggd voljär väntar. Ett uppfödningprogram kommer utvecklas för att stödja arbetet att rädda den vilda populationen.

Esperance Express: tinyurl.com/o2v2nvp

Rättelse:

I vår förra utgåva av *PsittaScene* (sommar 2014), i artikeln med titeln "Räddningen" (The Rescue), angav vi Eric Horstman som fotograf för bilderna som visades till höger.

Det var dock Murray Cooper som tog det vackra fotot av två större soldataror med unger (*ovan höger*), och araboet i stammen av ett döende Pigio-träd.

Vi ber så hemskt mycket om ursäkt för vårt misstag. Se fler av Mr Coopers fantastiska fotografier online på: www.murraycooperphoto.com